

МОЕТО
НЕЩО

Марси Лин Зъртис

Превод от английски език Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени.
Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

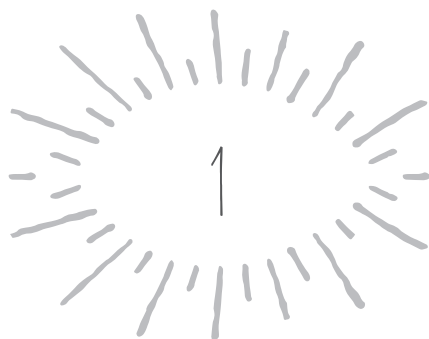
Оригинално заглавие *The One Thing*
Text copyright © 2015 by Marci Lyn Curtis
All rights reserved.

Превод Йоана Гацова
Редактор Ваня Петкова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2036-2

На родителите ми –
защото ми дадоха възможността да мечтая

Букетът не ми допадна особено. По принцип нямам нищо
Против цветята, но след като бъдат откъснати и събрани
по много на един сноп, започват да ми се струват неприят-
ни. Може би дори мъничко страшни. Цветовете сякаш на-
шепват: „Насладете се на красотата ни, докато ние вехнем
и умираме от бабна смърт“. Сега като се замисля, обстоя-
телството, че Бенджамин Милтън бе застанал до някаква
кутка цветя, когато го видях за пръв път, сигурно е било
някакво знамение. Все пак по онова време бях спяла от вече
шест месеца и не се бях натъквала на букет нито веднъж
през цялото това време.

Повечето зрящи хора смятат, че онези от нас, които са
напълно слепи, виждат само плътна чернилка. Но всъщност
грешат. Ние, лишени от зрение, не виждаме черно. Не виж-
даме изобщо нищо. Нека го кажем така: виждам горе-долу
толкова, колкото вижда и нокътят на показалеца ви – абсо-
лютно нищо. Никакво черно. Никакво сиво. *Нищо*. Затова ня-
мах представа как изглежда букетът, когато седнах във фо-
айето на господин Стърджис. Знаех само, че: първо, оставили

са нещото на бюрото на рецепционистката – защото се бях нахакала право в него, когато отидох да съобщя, че съм пристигнала, и второ, миришеше подозрително много на стрита на прах старица, поради което предположих, че в него има гардении.

Сегах във фоайето сред обичайната компания от престъпници и малолетни нарушители на закона. Чаках поне трийсетина минути, докато рецепционистката – Кери, Стейси или някое друго име, завършвашо на сладичко „и“ – най-после ме повика. На практика никога не бях зървала господин Стърджис – пробационния служител, който се занимаваше със случая ми. Представях си го с нечовешки висок ръст, рядка коса, вързана на конска опашка, чифт престарели кожени сандали и избеляла татуировка на знака на мира. Според дядо ми обаче той бил нисък, пълен и плешив, а и имал неприятния навик да носи панталони, които му били с около два-три сантиметра по-къси. Това ù е особеното на слепотата: кара те да виждаш хората такива, каквито в действителност са.

Влязох в офиса, а той ме поздравя:

– Привет, Маргарет.

– Всъщност предпочитам Маги. Помните ли? – попитах аз, а после се ориентирах пипнешком към креслото, където обикновено сядах, настаних се, сгънах бастуна си и го пъгнах в чантата си. Пълното ми име Маргарет е от онези, които подхождат повече на някоя тристагодишна дама. Или пък на престолонаследничката на английския трон.

– И така, Маргарет – продължи той, докато си тактувах с пета едно парче на „Неуправляемите“, което цял ден не можех да си избия от главата. – Госпожица Олив ме уведоми, че си приключила със задължителния си общественополезен труд. Ще цитирам собствените ù думи... – прочисти той гърло. – „Маргарет е остроумна млада жена, която се отли-

чаба с дарбата да изглежда заета, докато не върши абсолютно нищо.“

Последва дълга пауза. Предполагам, че очакваше да направя някакъв коментар, но аз не отвърнах нищо. Вместо това изтупах въображаема пращинка от крачола на късите си панталони – което беше абсурдно, защото дори да *имаше* такава, нямаше да мога да я забележа.

След известно време той заговори отново:

– Как е на училище?

– Великолепно – отговорих.

Вчера беше последният ден от третата ми година в гимназията. Така че – да, днес училището беше наистина великолепно. Спах до обяд, нагостих се с цяла кутия от курабийките, които бяхме купили от момичетата скаути, взех си тричасов душ и накрая се готъттрих готук.

– Би ли споделила малко повече за оценките си, ако обичаш? – попита господин Стърджис, а химикалката му шумолеше, докато вписваше нещо в документите.

– Не бих, премного ви благодаря.

– Какъв е средният ти успех? – поинтересува се той, подсмивайки се леко.

С него бяхме стигнали до негласно споразумение преди няколко месеца: аз бях колкото мога по-саркастична, а той се преструваше, че го намира за забавно. Освен това бях установила, че около него е по-добре да сведа гумите си до минимум. Ако му открехнех вратичка към някакъв по-задълбочен разговор, той мигом се възползваше от възможността да нахлуе през нея и да се впусне в безкрайна лекция за приноса ми към обществото, кармата ми и прочее.

Свих рамене.

– Нещо от порядъка на четворка.

Щеше да е нещо от порядъка на петица, ако не беше учителят ми по английски, който ме бе намразил заради

дребния инцидент, който предизвиках в класната му стая преди няколко месеца. В своя защита ще кажа, че бях агски потиснатата покрай рязкото ми прехвърляне в училище за деца с нарушено зрение „Мърчънтс“. Отчасти, защото не исках да напускам гимназия „Саут Хемптън“, и отчасти – защото „Мърчънтс“ беше пълна скръб. Там само ме коткаха, тупаха ме по гърба и обясняваха как всичко ще е наред. Но извън училището, в истинския свят? Там се препъвах в бордюрите на тротоари, които не очаквах, и бях неспособна да различа банкнота от десет долара от такава от двайсет. И постепенно осъзнавах, че никога повече няма да вкарам гол.

Накратко казано, в „Мърчънтс“ беше отврат. А учителите ми по английски, господин Хъф, бе може би най-лошото от всичко. Дъхът му миришеше като пън отвътре и обичаше да натъртва гумите. Една. По. Една. Сякаш. Бяхме. Ама. Толкова. Невероятно. Тъпи. Преди около десет години се бе лекувал от рак на тестисите, поради което всеки ден ни занимаваше с неспирни приказки как бил оцелял след фатална болест и как знаел какво е животът ти да е наистина тружен, и как успял да преодолее това огромно изпитание. Аз пък въздишах шумно и подбелвах очи в отговор, надявайки се, че ще схване мисълта ми.

Ала един ден наскре поредното ми представление с въздишките и въртенето на очите той ме стресна с гумите:

– Маги? Има ли нещо, което да искаш да споделиш с останалите?

Изтъквам, че според мен не е справедливо да бъда обвинявана за онова, което се случи после. Просто отговарях честно на въпроса му. Освен това можех да кажа и доста по-лоши работи. Със сигурност си ги мислех.

– Всъщност не мога да видя взаимовръзката между вашите тонки и нашето зрение – осведомих го и направих жест с

ръка към другите нещастни, слепи копелета, на които им се налагаше да го слушат ден след ден.

Естествено, тази реплика ми спечели среща с директора, когото също информирах за мнението си относно топките на господин Хъф. И не щеш ли, вече изкарвах всеки следобед в стаята на наказаните, а господин Хъф ми приказваше соннато и не спираше да ми пише несправедливо огромно количество слаби оценки.

Господин Стърджис ме върна обратно в настоящето.

– Как е майка ти? – попита ме.

Вдигнах рязко глава.

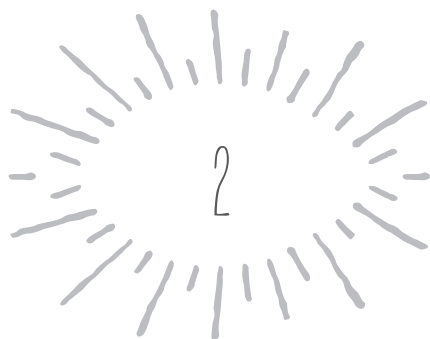
– Защо? Обаждала ли се е?

– Не ме е търсила, не. Имаш ли проблеми у дома?

– Не.

Той ме дари с пробационно-служителска въздишка – леко подозрителна, леко развеселена, леко раздражена – и каза:

– Ще се видим следващия месец, И, Маргарет? Свястно хлапе си. Не се забърквай в неприятности.

Дядо Кийт закъсняваше. Трябваше да ме вземе от офиса на Д-р Стърджис точно в четири, но алармата на телефона ми тъкмо ме бе известила, че е четири и половина. Закъснението му не ме изненадваше особено. Притежаваше несравним талант в областта на ненавременните пристигания – може би защото пълзеше към крайната си цел със скорост, съвсем малко по-бърза от тази на някоя тектонична плоча. Въртях телефона в ръка и се колебаех дали да го подканя да побърза, когато вратата на притихналото като крипта фоайе на господин Стърджис се отвори със звън.

– Най-сетне – казах и се запътих към нея, без да си правя труда да вадя бастуна, който бях прибрала в чантата си.

Както установих почти веднага, някакъв гений беше разлял неидентифицирана, невероятно хлъзгава течност по пода и не бе почистил след себе си. И аз, естествено, стъпих право в локвата.

Ще ми се да можех да кажа, че паднах с достойнството и с грацията на себеуважаващо се сляпо момиче – от онзи вид, които разбират и приемат факта, че да, светът крие мно-

жество опасности и да, силно вероятно е да се понатъртят от време на време. Но не стана така. А двете гумички, които се изплъзнаха от устата ми, когато се стоварих на пода, отекнаха адски силно и така ясно, че вероятно ме бяха разбрали и на другия край на улицата.

И така, аз лежах на едната си страна, стиснала очи, обгърнатата от задушливата воня на букета, и притисках главата си с ръце по начин, сякаш очаквах да се разпадне на парчета по пода, ако я пуснех, когато един момчешки глас заяви:

– Това беше най-величественото стоварване на под, което някога съм виждал.

„О, мерси много“, искаше ми се да отговоря. Но си бях фраснала главата в нещо с остър ръб и тя бе престанала да работи както трябва. Не успях да пренеса гумите от мозъка към устата си. Лутаха се и се препъваха из черепната ми кутия, неспособни да намерят изхода.

– Добре ли си? – попита той без особена загриженост в гласа.

– Просто идеално – успях да смотолевя след известно затруднение, но прозвучах по-скоро пияно, отколкото саркастично.

Лявата страна на главата ми пулсираше. Пъхнах пръст в ухото си и го размърдах. Не помогна. Претърколих се по гръб със стон.

– Имаш ли нужда от помощ? – попита пак той.

Имаше нещо в начина, по който говореше – живо и енергично, сякаш вместо гуми от устата му излизаше върволица усмихнати парадни музиканти, – което ме накара да отворя очи. И тогава осъзнах, че халюцинирам заради удара по главата.

Защото го *виждах*.

Бяха изминали шест месеца, откакто изгубих зрението си заради бактериален менингит – шест месеца, откакто

бях зървала каквото и да било. Е, да – онова, което съзирах в момента, беше просто някаква сладникава халюцинация, но все пак го виждах. Трябваше да започна да си халосвам главата по-често.

Над мен се бе навесило едно момче. Предположих, че е на около осем-девет години, но не бях халюцинирала преди, така че няхах особен опит с разпознаването на възрастта на продуктите на подсъзанието си. Беше гребно, със златист оттенък на кожата и госта хилаво. Носеше шорти за плаж, които му бяха около три размера по-големи, и криво нахлупена бейзболна шапка, а на лицето му цъфтеше широка, зъбеста усмивка.

Успях да седна, макар че се олюлявах. Мозъкът ми като че се бе втечил и се плускаше из черепа ми, имах и жестоко главоболие.

– Ти – размахах аз показалец към него, но хлапето ми се намръщи и напълно забравих какво бях искала да кажа.

Отклоних поглед настрани. Не виждах само него. Виждах и нещата в радиус около метър от него, все едно той беше смътна сива крушка и излъчваше около себе си онази приглушена светлина, характерна за ранната утрин – по-скоро идеята за светлина, отколкото същинска такава. Но бе минало толкова дълго време, откакто бях виждала каквото и да било, че ми изглеждаше като прожектор.

На пода до маратонките му се валяше смачкана опаковка *Skittles*. Червена. Яркочервена опаковка. Господи, как ми беше липсвало червеното. До него пък имаше яркосин пластмасов стол, на който се забелязваха издълбани едри печатни букви, които оформяха думите ДА ГО ТАКОВАШ. А над стола? Нежен, златист и мек като масло лъч следобедно слънце. По-нататък всичко избледняваше все повече и повече, докато накрая изчезваше и отстъпваше място на обичайната празнота.

Дори като за халюцинация беше агски странно.

Вдигнах очи към хлапето и изведнъж проумях, че се крепи с помощта на две патерици. Не от онези, които стигат чак до подмишниците, а от другите къси алуминиеви бастунчета, които се прикрепят към предмишниците. Колкото и странно да беше, наподобяваха на неразделна част от тялото му. Ако ги нямаше, щеше да изглежда така, сякаш му липсва някой жизненоважен орган – като носа, ушите или нещо от този род. Втренчило се беше в мен с някаква полуусмивка – като че му беше наполовина смешно и наполовина невероятно.

– Пияна ли си? – попита ме.

Никога преди не бях говорила с халюцинация, но тази все пак ми се струваше доста нагла. Може би всички бяха такива.

– Не съм пияна – отвърнах възмутено. – Имам мозъчно сътресение, което обяснява присъствието ти тук.

И замахнах с ръка с всеобхватен жест, сякаш да обобща ситуацията, в която бяхме попаднали.

Момченцето наду бузи и въздъхна театрално.

– Значи си тревоманка. По дяволите! – заяви то. После добаби по-тихичко: – Хубавите винаги имат някакъв фатален недостатък.

Присвих очи към него.

– Моля?

– Ами, ето какво. Бях влюбен до уши в Джесика Бейлър. Седеше до мен по математика. И беше *суперготина*. Лъскава коса, лъскави очи и лъскава усмивка... А после какво? Взе че изтърси, че мрази торта, а аз съм твърд противник на тортомразците. След това забелязах Хана. От училищните музиканти. Имаше си *гърди*. Великолепни бяха. Само като се замисли човек за тях, и пошурява...

То примигна яростно, като че ли се опитваше да изтрие този образ от съзнанието си с помощта на клепачите си.

– Но пък Хана я заварих да хвърля камъни по една катерица. По катерица, ще му се не види. Гадна история. А днес, като те видях – *охо!* – реших, че си жестока. Като падна... Леле! Просто... леле! Но сега да вземе да се окаже, че си тревоманка – обясни то и въздъхна пак. – Трагично.

Олеле! Явно си бях фраснала главата наистина *зие*.

– Не съм тревоманка – осведомих го, макар че не бях съвсем сигурна защо намирам за нужно да защитавам честта си пред някакво малко и госта извратено привидение.

– Тогава защо си ме зяпнала така? – попита то. – С опулени очи и отсъстващо изражение?

Зяпах ли го? Е, май наистина беше така. Зачудих се за миг защо безсмислените социални норми трябва да се отнасят и към халюцинациите.

– Щом знаеш, че те зяпам, значи и ти ме зяпаш – отговорих аз. Нямах как да спори с такава желязна логика.

Момчето се ухили още по-широко, сякаш от ухо до ухо, и каза:

– Ти ме зяпна първа, значи, ти започна. Аз съм само един невинен страничен наблюдател, който няма как да не забележи цялото това твое зяпане.

Потупах брадичката си с показалец. Няма нищо по-подходящо от оживен спор, за да си възвърнеш трезвата мисъл. По физиономията му отсъдих, че то също усеща постепенното подобрение в умственото ми състояние и разбира, че тревоманската му теория не е била правилна.

– Всъщност – подех аз, – когато те видях за пръв път, точно след като паднах, ти вече ме гледаше, което означава, че ти си започнал със зяпането. От което заключавам, че моето зяпане е само вторичен ефект, породен от твоего зяпане.

Последва гълга тишина. Сетне – още по-дълга тишина. Най-накрая хлапето прошепна:

– Май току-що си намерих следващото гадже.

Засмях се толкова силно, че се получи някакво госта негодно за гама крякане. Явно ме биваше да намирам общ език с халюцинациите. Но с хората? С хората бях твърде зле.

Изведнъж се разнесе остро тракане на токчета, а гласът на рецепционистката попита някъде иззад мен:

– Какво по... Маги? Защо си сегнала на пода? Добре ли си?

– О, разкошно съм – провлачих аз, без да откъсвам поглед от детето. – Никога не съм била по-добре. Само дето взех, че се подхлъзнах лекичко, след което се стоварих на пода неготам лекичко. На пода има нещо хлъзваво.

Тя май онемя за момент, а след това изхленчи:

– О... Не, не, не, не. Не сега.

Не бях сигурна какъв ѝ е проблемът, но не ме и вълнуваше. По някаква причина животът явно просто ме *харесваше*.

– Бенджамин Милтън – сгълча тя момчето, – спри да флиртуваш с горкото момиче. Не виждаш ли, че е прекалено възрастна за теб?

Хлапето си пое дъх шумно и изду бузи отново. После вдигна показалец и заяви:

– Технически погледнато, не може да се каже, че флиртувам. Какво да направя, че съм привлекателен младеж в разцветта на...

Рецепционистката обаче го прекъсна, преди да смогне да довърши, и изстреля всичко така бързо, че едва успях да я разбера.

– Извинявай Бен но виж какво трябва да тръгвам защото закъснях много много наистина много и имам три минути да взема сина си защото иначе от детската градина ще ме накарат да платя допълнително а не мога защото няма да имам достатъчно и за наема затова моля те бъди така добър да избършеш това от пода преди някой да си счупи врата.

Трепнах, когато някакъв мърляв парцал прелетя отнякъде зад мен и цопна на рамото на хлапето.

– Много много благодаря наистина го оценявам! – избълва тя, повиши глас и добави: – ГОСПОДИН СЪРДЖИС ТРЪГВАМ СИ А ПЛЕМЕННИКЪТ ВИ Е ОЩЕ ТУК И НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ ДА ЗАКЛЮЧИТЕ НАКРАЯ!

Светлорусата слаба жена на средна възраст почти претича през тясното ми полезрение и изчезна.

Забравих как се гуша за няколко секунди. Очите ми отново намериха хлапето, застанало пред мен. Чувствах се така, сякаш съм се блъснала в нещо огромно и неподатливо и съм се взривила на милиони мънички парченца. Затворих очи и се помъчих да събера онова, което е останало от ума ми. Шом ги отворих, момчето продължаваше да сеги пред мен.

Продължение на няколко секунди висях там, зяпнала в него. Той се наведе над мен, опрян на патериците, и се ухили широко, излагайки на показ въздърчиците си предни зъби.

– *Защо те виждам?* – попитах го.

Той не отвърна на въпроса ми, тъй като всъщност не го изрекох на глас. Пробвах да проверя как звучат гумите ми наум, но ми се сториха прекалено нелепи, че да ги произнеса. Прокарах пръсти по новопоявилата се цицина на главата ми и се зачудих дали пагането не е наместило нещо обратно там, където трябва да бъде – може би някой от жаковете в мозъка ми се бе наврял наново в гнездото с етикет ЗРЕНИЕ.

Беше ли изобщо възможно такава нещо?

Преглътнах и сведох поглед. Не знаех какво очаквах да видя, но със сигурност не беше... *себе си*. Слепотата ме беше накарала да се усъмня в собственото си съществуване – бе ме подтикнала да повярвам, че съм се изпарила в нищото, че съм се превърнала в призрак. Ръцете ми бяха бели като кости, тънки и крехки на вид, с мазол на върха на единия ми показалец заради уроците по Брайлова азбука. Носех бяла те-

ниска с логото на последната ми мания, най-добрата група на десетилетието – „Неуправляемите“, – както и късите панталони, които родителите ми бяха купили преди няколко месеца. Смятах, че са удобни и оригинални, но сега, като ги зърнах, разбрах защо. Бяха ми прекалено широки, набрали се бяха на странни места и напомняха твърде много на нещо, което майка ми би облякла. По ноктите на краката ми още се забелязваха няколко петънца син лак на Earth Glamour – беше ми любим по времето, когато още виждах. Отстрани на десния ми глезен, точно над джанпанката ми, се мяркаше белегът, който си бях спечелила, като паднах от едно гърво в трети клас. Втрещих се в него за миг. Странно, но се чувствах така, сякаш съм застанала на сантиметри от някой огромен екран и се любувам на всеки отделен пиксел.

Да... Да, определено виждах.

Все още.

Защо?

Завъртях се и погледнах през рамо. Макар и смътно, различавах предметите на около трийсетина сантиметра от мен. След това обаче всичко чезнеше като в мъгла. Нямаше чакалня. Нямаше столове. Нямаше... нищо. Обърнах се обратно напред и надзърнах към поточето пенлива светлозелена течност, което се виеше през не съвсем белите плочки на пода. Сладолед с шам фъстък. Или поне така ми се струваше. Явно на това се бях подхлъзнала. Не си падах особено по сладоледа с шам фъстък – по мое мнение на ядките не им е работа да се завират в меки, кремообразни храни, но в светлината на скорошните събития довечера като нищо щях да изям цяла кутия.

Все пак.

Хлапето Бен прочисти гърло, извърна глава към офиса на господин Стърджис и направо кресна:

– ЧИЧО КЕВИН! Мама каза да дойда да те питам дали ще можеш да наминеш за вечеря днес, ама ти явно си зает да ра-

ботиш и така нататък, затова ще заведа новото си гадже вместо теб.

Господин Стърджис успя да вметне само едно „Ъ-ъм“, преди Бен да го прекъсне и да заговори пак:

– Не, наистина, няма никакъв проблем... и без това ми се ще да я запозная с нашите.

– Ъ-ъ... Добре?! – извика господин Стърджис явно объркан.

– Не съм ти гадже – възразих аз тихичко, но хлапакът просто ми се ухили като пълен лунатик.

След това, вирнал брадичка и изопнал уверено гръб, се спусна на пода, стиснал с ръка стола с ДА ГО ТАКОВАШ за опора. Кльощавите му крака поддадоха немошно под тялото му.

– И така – заговори той, наполовина обърнат към мен и наполовина към локвичката сладолед, която бършеше, – крадем от магазините, а?

Не отговорих, защото във въпроса му имаше точно нула логика. Освен това беше килнал глава леко настрани, което ми позволи да прочета надписа на накривената му шапка: А НА ТОВА ОТГОРЕ СЪМ И УМЕН. Изпаднах в такова идиотско въодушевление, загето виждах написаните гуми, че не можех да спра да ги чета и препрочитам пак и пак. Най-после се усетих, че очаква някакъв коментар или отговор – не се сещах точно на какво, – ето защо отроних:

– Моля... Какво?

– Какво търсиш в офиса на чичо ми? – поясни той, обърна се към мен и ми отне възможността да съзерцавам надписа още. – Не ми изглеждаш като сериен убиец или наркодилър, затова предполагам, че крадеш от магазините. – Сетне се наклони към мен и ме попита с пресилен шепот: – Какво открадна?

– Нищо – рязко отговорих аз.

При нормални обстоятелства бих го заатапила с някоя подобаваща шега, но пулсирането в главата ми и внезапното

възвръщане на зрението ми, което смятах за безвъзвратно загубено, пречеха на мисловните ми процеси.

– Струва ми се, че криеш нещо от мен, красавице – заяви момчето.

Е. На това вече не знаех какво да отвърна. Главно защото не бях в състояние да споря с някого, който току-що ме е нарекъл „красавица“. Макар и да беше хлапе.

Бен спря да бърше пода и зачака отговор на въпроса си относно кражбите от магазините. Изправих гръб и казах:

– Не крада от магазини. Дори не обичам да пазарувам. Бях... замесена в една шега в училище.

Усмивката му се разшири още повече и той се изсмя рязко, като че слагаше удивителен знак в края на изречение.

– Агски ме кефи, че гаджето ми може да ме изненадва така с нови страни от характера си. Продължи с разказа, моля те.

– Не съм ти гадже. Прекалено голяма съм за теб – освегомих го.

– Да, но *ще* ми станеш гадже, така че на практика е все едно – обори ме той, повдигайки многозначително вежди.

– На практика не е. На практика... ти си... колко, деветгодишен?

– Десетгодишен – изсумтя той, като че имаше огромна разлика.

– И така, ти на практика си на десет, а аз на седемнайсет, и сигурно има закони, които забраняват романтическите взаимоотношения между десетгодишните и седемнайсетгодишните.

Той махна небрежно с ръка и ме подкани:

– И така – какво за шегата в училище?

В очите му имаше нещо – прямота или непринуденост може би, – което започваше да ми прави впечатление, дори и само защото тези качества липсваха у мен самата. Именно те и нищо друго ме подтикнаха да му споделя за шегата.

Разказът гласеше приблизително следното: преди няколко месеца по време на училищното събрание, на което присъстваха както членове на персонала, така и ученици, аз преместих досадно едрата статуя на досадно суетния основател на училището ни Елиас Мърчънт на няколко метра встрани по коридора... в тоалетната на момчетата. Или по-точно – пред писоарите. След това покрих ходилата си с бялата боя, която бях купила от магазина за строителни материали, и направих пътека от следи от мястото, където статуята бе поставена първоначално, дотам, където я бях преместила. Накратко казано, изглеждаше така, сякаш статуята е отишла в клозета и е решила да се скатае там за известно време. И да, знаех, че никой от другите ученици няма да може да се наслади на произведението ми, но бях сигурна, че ще чуят всичко по въпроса. А и така си беше по-добре. Украсите, които въображението ти си измисля, са винаги по-хубави от действителността. Във всеки случай, всичко беше просто на майтап. Докато не ме хванаха ге.

Щом приключих с обясненията, Бен имаше вид на някого, чиято физиономия ще се разполови – така широко се бе ухилил. Накрая избухна в смях – гълга, гръмка поредица от възклицания.

– Жестоко! – заяви той и използва стола пак, за да се изправи на крака.

След като пхна ръце в гръжките на патериците и си върна равновесието, той замръзна на място и се втренчи в мен.

– Момент. Ти в „Мърчънтс“ ли ходиш? Това не е ли училище за слепи?

През последните няколко минути почти бях забравила, че съм сляпа. Бях се почувствала така... *нормална*. По-нормална, отколкото се бях усещала от месеци. И все пак бях наясно: имаше толкова много неща, които не бях в състояние да

видя – толкова неща извън Бен, самата мен и смътния кръг, който ни заобикаляше.

Все още бях сляпа. За почти всичко.

След открояващата се пауза смогнах да намеря няколко гуми. Не бяха особено красноречиви, но все пак бяха нещо. А точно сега не можех да си позволя да бъда придирчива.

– Ъ-ъ... Да, „Мърчънтс“ е училище за слепи.

Веждите му едва не се вързаха на възел.

– Защо ходиш там тогава?

Изправих се и си изтупах панталоните, като се мъчех да спечеля време. Представа нямах какво да му кажа. Най-накрая, понеже не успях да събера достатъчно действащи мозъчни клетки, че да измисля някаква правдоподобна лъжа, му съобщих истината.

– Защото съм сляпа.

Той ми се подсмихна с недоверие.

– Не-е-е.

– Вярвай ми. Сляпа съм – потвърдих аз, извадих бастуна си от чантата и го разгънах, за да му го покажа. – И ако това не е достатъчно доказателство, иди и питай чичо си. – Догодох и посочих с ръце. – Давай.

Без да движи останалата част от тялото си, той обърна глава към офиса на господин Стърджис и кресна:

– ЧИЧО КЕВИН! КЪДРАВОТО МОМИЧЕ ТУК – ОНОВА, ДЕТО ИДВА ЗАРАДИ ОНАЯ ШЕГА В УЧИЛИЩЕ... СЛЯПО ЛИ Е?

Откъм господин Стърджис се долови приглушено, сконфузено покашляне, последвано от утвърдително смотолевени гуми.

Бен бавно се обърна към мен, наведе се напред на патериците си и придоби изражение, което можеше да се опише само като „въодушевено“.

– Ослепях, когато се разболях от менингит преди около шест месеца – обясних. – Преди да се подхлъзна тук днес, не виждах нищичко. Но когато паднах, явно разместих някаква

част от мозъка си. Защото сега те виждам, но само теб и малко около теб. Оттам нататък е... ами, нищо.

Присвих очи към очертанията на мътната сфера, която го обграждаше – мястото, където светлината изчезваше, – все още изумена от начина, по който тя просто се губеше в празнотата.

– По дяволите! – прошенна Бен. – Това е чудо.

Отворих уста да възразя, но мигом я затворих. Истината беше, че не знаех защо го виждам. Не знаех нищо; не знаех дали трябва да кажа на някого – на господин Стърджис, на родителите си, на някой учител, на някой лекар...

На някой психиатър.

Загризах нокътя на палеца си. Биха ли ми повярвали? Нагали. Благодарение на вече утвърдения ми талант за майсторски лъжи, на който възрастните не гледаха с добро око, родителите ми, както и всички останали, между другото, ми нямаха особено доверие напоследък.

Самата аз не бях сигурна, че си вярвам, за бога! Имаше нещо в цялото положение, което просто не беше нормално. Нямах как да не се запитам дали желанието ми да си върна зрението не е било толкова отчаяно, че да ме е накарало да превъртя – невроните ми вероятно бяха започнали да изпращат случайни импулси, съчинявайки... това.

Взгледях се внимателно в Бен – в усмивката му, едрите му предни зъби, рошавата руса коса и патериците – и преглътнах. Ако трябваше да бъда напълно откровена със себе си – нещо, което като цяло избягвах, – то отговорът би бил твърдо „Да“. Сигурно бях откачила.

И все пак.

Нямах никакво желание да свърша в някоя психиатрична клиника, докато някой Псевдо-Фройд разнишва гебрите на мозъка ми. Затова нямах да обеля и гума за това, че виждам Бенджамин Милтън, докато не узнаех какво точно се случва.

– Първо, прекалено малък си, за да ругаеш – казах му. – И второ, не е чудо. Когато се изтърсих, си ударих главата. Силно. Явно се е раздрусал мозъкът ми и... ъ-ъ... сега те виждам. Вероятно.

Той обаче не ме слушаше. Вместо това се разхождаше наоколо и повтаряше:

– Леле-мале, леле-мале, леле-мале, леле-мале!

Накрая се закова на място, отметна глава нагоре и нагаде вик до небесата:

– ЛЕЛЕ-МАЛЕ, ТА ТОВА Е ЧУДО!

Пристъпих към него и запуших устата му с ръка, след което се наведох към ухото му и прошепнах:

– Трябва да си мълчиш за това, докато не разбере какво става. Обещаваши ли, че няма да кажеш на никого?

Той кимна бавно, ококорил широко очи. Дръпнах ръка от устата му и той промърмори:

– Окей, Тера.

Тера ли?

– Всъщност се казвам Маги. Маги Сандърс.

– Но аз ще ти викам Тера – прошепна той, почти без да движи устни.

Очите му още бяха опулени, големи като топки за боулинг, и зяпаше право нагоре към мен. Ощипах горната част на носа си между палеца и показалеца си. Не си бях сложила достатъчно дезодорант за такъв разговор.

– Предпочитам истинското си име.

– Работата е там – обясни той пак шепнешком, – че изглеждаш точно като Тера. От „Двадесет и един камъка“, сещаш ли се? Дето може да пуска светкавици от пръстите си и се бие с драконите с помощта на вълшебните си оръжия.

Потърках челото си с длан.

– За какво говориш?

– „Двадесет и един камъка“? Най-добрата видеоигра на света?

Аха. Значи ме кръстиха на героиня от видеоигра. Какъв комплимент!

Продължавах да стоя пред него, скръстила ръце, докато той ме съзерцаваше, като че бях най-дългото и забавно на вид влакче в историята на увеселителните паркове. Най-накрая попита:

– Ще дойдеш ли у нас за вечеря? Моля те, моля те, моля те? Няма да кажа на нашите за онова с чудото. Обещавам. – Кимна към вратата и добави: – Дори ще те закараме. Мама е отвън с колата.

Подпря патериците си една в другата и събра длани в жест тип „Умолявам те!“.

– Моля ти се, Тера!

Общо взето, не прекарвах времето си в компанията на десетгодишни, освен ако родителите им не ми плащаха за услугата да ги наглеждам. И то – солидни суми. Но отчаяно исках да разбера дали Бен Милтън е нещо, което мозъкът ми си е въобразил; дали дългите месеци слепота не бяха разтворили защитната обвивка – подобно на капсулата на някое лекарство – около *мудостта* ми, така че чак сега започвах да чувствам ефектите ѝ.

Или пък си възвръщах зрението.

– Добре, ще дойда – избълвах аз. – Само спри да ми викаш Тера.

Обадих се на гядо, преди да тръгнем. Вместо той да вдигне обаче, се включи гласовата му поща – естествено. Не беше от типа хора, които си падат по общуването с телефон. Записаното му съобщение винаги ме караше да се подсмихна: дълга пауза, по време на която се чуваше как се суети, натиска копчетата и диша в слушалката, а когато най-накрая успяваше да започне с едно „Хе“, записът прекъсваше.

„Хе“ беше любимата му дума – мултифункционално възклицание, което можеше да означава всичко, което реше-

ше да вложи в него. Използваше го като въпрос, твърдение, вметната дума, отговор. Онези от нас, които наистина го разбираха, вече се бяха научили да тълкуват правилно смисъла на поредното „Хе“.

– Дядо – заговорих аз. – Нали трябваше да ме вземеш преди около един час? Както и да е, сега отивам да вечерям с...

Изведнъж се запънах. Не бях сигурна каква дума да използвам за Бен. Той ми помогна, оформяйки с устни „новото ми гадже“.

– ... с един приятел – говорих аз и побелих очи към него. – Ще ти се обадя, ако се наложи да ме вземеш с колата. Така че... Хм. Става ли? Чао!

Взрях се объркано в телефона. Родителите ми се бяха охарчили госта, за да ми го купят малко след като ослепях. Подарък от съжаление. Не беше толкова телефон, колкото роботоподобен глас, който започваше да ми вика всеки път, когато докоснех някое копче. Затова отначало го мразех, а опитите им да ме накарат да го използвам се увенчаваха със същия успех, колкото и евентуалното начинание да пробвах да покръстиш котка. Но вече бях свикнала с него. Донякъде.

Изгледах машинката замислено още веднъж, след което я напъхах в джоба си и вдигнах очи към Бен. Застанал беше едва на метър от мен и продължаваше да ми се хили идиотски. Обзе ме странното чувство, че взимам нещо, което не ми принадлежи, но казах:

– Хайде, хлапе. Да тръгваме! И помни: никому нито дума.

Той пусна едната си патерица, завъртя невидим ключ пред устните си и го метна през рамо, след което двамата излязохме навън.